

have nogen Søbefæstning, men at vi burde udvikle vort Forsvar for Kjøbenhavn fra Søfiden gennem ganste andre Midler end ved en Søbefæstning. Den ærede Minister stode lidt for meget paa en lovlig massiv tilsyneladende Logik, der slutter saaledes: Nu have vi en Gang Forter, følgelig er der ikke Andet at gjøre end at bygge videre. So, der er en anden ganste simpel Udvei, nemlig den at lade Forterne ligge og bygge vort Forsvar fortrinnsvis paa Torpedoer og Flaaden, samt finde os i, at disse uafhængige eller ufalige Forter blive liggende, uden at man gjør Videre ved dem, fordi man anser dem for ubrugelige, farlige, stabile og fordærvelige, og det ogsaa fordi det maa erkjendes, at hvis de skulle blive liggende, maa de suppleres, men en Supplering har altfor store Konsekventer. Det er derfor, man ikke vil ind derpaa. Det forekommer mig ikke, at den Slutning ligger langt borte. Det er vort Standpunkt, at vi ikke ville forsvare Kjøbenhavn fra Søfiden ved nye Forter, fordi vi overhovedet ikke tænke os dette Forsvar gennem Forter. Vi tro ikke, at de ere betryggende, og vi nære en overordentlig stor Frygt for de politiske og finansielle Konsekventer, som ligge deri, og det ere vi berettigede til. Jeg skal senere komme tilbage hertil. Nu siger den ærede Minister, at Rastrup og Charlottenlund-Forterne ganste vist ikke ere gamle Forter, som skulle udbedres, dem er der ikke Noget at sige til, dem har der været forelagt Planer til mange Gange her i Thinget. Ja, hvis det var gjort med det at forelægge Folkethinget en Plan, og man saa ganste rolig kunde sige, nu er den Ting afgjort, ja, saa vilde jeg prise den ærede Minister lykkelig, saa var Alting i Orden, og han behøvede kun at forelægge Planen. Men der skal Andet og Mere til. Der skal det til, at Folkethinget gaar ind derpaa, og det vil den ærede Minister vel ikke paaataa, at vi nogenstunde have gjort. Omtrent af samme Gyldighed var den Argumentation, hvormed den ærede Minister vilde bevise, at Feltbefæstninger var Noget, der fulgte af sig selv. Det er jo meget sandt, at i Tilfælde af Krig er Kommandanten eller den, han udnævner dertil, den øverste Krigsherre, og det, han befaler, maa gjøres. Ja, det er sandt i Tilfælde af Krig, men man kan jo ikke begynde en Krig uden at have Penge dertil. Den ærede Minister siger, at naar vi blive overfaldne af Fjenden, kan det ikke hjælpe først at kalde Rigsdagen sammen for at bede den om Penge, saa maa vi hjælpe os, som vi kunne. Ja, det er en Selvfølge, men fordi man i Tilfælde af Krig er nødt til at lade

Alt gaa i Kjøbenhavn, som den Øverstbefalende vil, og lade ham bruge de Penge, han kan faae, uden Bevilling, saa følger dog ikke deraf, at Ministeren er berettiget til at forberede Alt, hvad der skal kunne bruges efter den muligt Øverstbefalendes Planer og Tanker, forberede det længe i Forveien, inden der er Tale om Krig. Det er jo ikke Krig, vi leve i, det er Fred. Den ærede Minister gjør i Fredstid et Forslag — det er da vel hans Mening, at dette Forslag skal godkjendes af Rigsdagen, eller er det hans Mening, at en Godtgjældelse ikke betyder Noget? Skal det blot optages paa Finantsloven eller er det Noget, som han, hvordan i Alverden det end gaar her, vil føre igjennem, fordi det staar i Forbindelse med Krig? Dersom det er den ærede Ministers Theori, saa hører al Forhandling op. Hvad skulde vi saa forhandle med den ærede Minister om? Thi er det Tilfældet, at den ærede Minister har Lov til at stille den Sætning op, at det er Krigens Leder, den øverste Krigsbetjente, som afgjør, hvad der skal bruges i Krig, og følgelig skal Feltbefæstningen udføres — hvis den Sætning skal gjælde i Fredstid, saa gjælder den med Henhyn til hele Ministeriets Budget, thi det er Altsammen Noget, der skal bruges i Krig. Men det kan ikke være Ministerens Mening. Det er selvfølgelig den ærede Ministers Mening loyalt at ville forhandle med Folkethinget for at kunne opnaa de Bevillinger, som han anser for nødvendige. Derfor fremsfører han sine Argumenter, forsvare dem, og det Samme vil han gjøre i Landsthinget. Jeg er ganste overbevist om, at det er det rene Komediespil, her er opført. Jeg tror, at den ærede Minister har taget det lidt for let med sine Argumenter; jeg har en Følelse af, at det er Noget af Valgkampagnens Øvelser, den ærede Minister er inde paa, og at han ikke vilde have gjort det, hvis han ikke var bleven saa stærkt trænet, som han blev det under Valgkampagnen. Hvis vi tage det ganste roligt, kan det ikke nytte at fremsføre den Slags Argumenter, vi tro ikke paa dem. Det Argument, at fordi vi have et Søfort, skulle vi udvikle os videre i den Retning, og for Tilfælde af Krig skulle vi gjøre, hvad Krigsministeren vil, det fører Feltbefæstningen med sig. Hvad der er Spørgsmaal om, er: Skulle vi have et Forsvar samlet om et befæstet Kjøbenhavn eller ikke? Det er det, hvormed det Hele dreier sig, og der siger jeg: Lad os for Alt i Verden ikke skabe et Forsvar med Søbefæstning, Feltbefæstning eller en permanent Befæstning, thi det kommer ud paa Et. Den ærede Minister har selv saa muntt udviklet, og deri er jeg enig med den